

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: **A.Ch.**, narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, t.č. pobytem ...
zastoupený: JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13,
160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 15.1.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.1.2019 č.j. OAM-263/LE-LE05-BA04-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí na bankovní účet vedený u Raiffeisenbank a.s. pod č. 9504399001/5500 pod VS: 2619.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 15.1.2019 k výzvě soudu doplněnou dne 11.2.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.1.2019 č.j. OAM-263/LE-LE05-BA04-2018, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní

ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobce podanou žalobou namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s obsahem nových důvodů žádosti o mezinárodní ochranu a skutečností, zda bylo možné požadovat po žalobci, aby tyto důvody uvedl dříve. Žalobce při poskytnutí údajů ve své podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 31.10.2018 uvedl mimo jiné, že o ni žádá z toho důvodu, že má strach ze své manželky, protože ho obtěžuje a chce ho nechat zatknout kvůli baráku. *Žalovaný tento nový důvod žádosti o mezinárodní ochranu vypořádat neopomněl, učinil tak však zcela neakceptovatelným a nedostatečným způsobem. Žalobce připomněl, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) v rozsudku ze dne 6.3.2012 č.j. 3 Azs 6/2011-96 (publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS) dospěl k závěru, který formuloval do právní věty: „Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“* Je nepochybné, že při zkoumání charakteru nově uváděných skutečností je žalovaný povinen postupovat přezkoumatelným způsobem tak, aby bylo zřejmé, z jakého důvodu nově uváděné skutečnosti zařadil mezi skutečnosti, které žadatel mohl uvádět v minulosti, případně mezi skutečnosti azylově zjevně irelevantní. V případě žalobcem uváděných důvodů (tedy údajných výhrůžek zatčením) tak však žalovaný v žádném případě nestupoval. S předmětnou argumentací se žalovaný vypořádal nejsnazším možným způsobem, vyšel z implicitního přesvědčení o tom, že se jedná o důvody, které musely být žalobci známy, z čehož vyvodil, že se jednalo o skutečnost, kterou měl uvést již v prvním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. **Žalovaný se však již vůbec nezabýval celou řadou dalších otázek a konsekvencí nových žalobcových tvrzení; vůbec nevypořádal otázku toho, zda ve skutečnosti k předmětným výhrůžkám, tedy konkretizaci obav žalobce nedošlo až po skončení předmětného azylového řízení, a nezabýval se tak tím, jaké povědomí o eventuálních hrozbách žalobce měl v době řízení o své první žádosti o mezinárodní ochranu, a kdy získal informace o konkrétních skutečnostech, které ve své nové žádosti uvedl. Tento přístup je pak třeba jednoznačně odmítnout, když žalovaný nesprávně presumoval to, že žalobce mohl předmětný důvod uvést již v prvním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv minimálně bez provedení azylového hovoru (v čemž žalovanému nic nebránilo) nebylo v žádném případě možné přesvědčivě konstatovat, že situace žalobce byla (co se týče důvodné obavy z výhrůžek zatčením) stejná, jako v řízení o jeho druhé žádosti. Ve skutečnosti tedy bylo povinností žalovaného vypořádat to, zda nově uváděný důvod nemůže mít svůj základ v událostech, k nimž skutečně došlo až po skončení řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Je sice nepochybné, že žalobce nese v řízení o udělení mezinárodní ochrany břemeno tvrzení, ovšem ani to, žalovaného nezavazuje povinností vypořádat se s konkrétními důvody žádosti o mezinárodní ochranu přezkoumatelně a srozumitelně, a to v případě opakovaných žádostí alespoň v takové míře, aby bylo možné jednoznačně**

rozhodnout, že nově uváděné důvody nemohou plynout ze změny situace žadatele, nýbrž že se jedná o důvody, které žadatel již mohl uvést v minulosti. Žalovaný se však tomu, kdy mělo dojít k událostem, na které žalobce odkazoval, vůbec nevěnoval a **otázku relevance a oprávněnosti nově uváděných skutečností dostatečně nevypořádal**. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

Součástí žaloby učinil žalobce i *žádost o ustanovení zástupce*, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 24.1.2019 č.j. 60 Az 7/2019-18, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backu, sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6.

Zároveň byla součástí žaloby i *žádost o přiznání odkladného účinku žalobě*, o níž bylo rozhodnuto usnesením ze dne 6.3.2019 č.j. 60 Az 7/2019-34 tak, že návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.

2. **Napadeným rozhodnutím ze dne 8.1.2019 č.j. OAM-263/LE-LE05-BA04-2018** žalovaný rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplynulo, že žalobce dne 26.10.2018 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**), v níž uvedl, že nemá kam jet na Ukrajinu, a dodal, že tady je práce a tam není. Posléze dne 31.10.2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že nikdy nevyužíval jiného jména, je ukrajinské státní příslušnosti a národnosti, je pravoslavný křesťan a dříve byl členem politické strany Partyja Region, kde ale nebyl moc aktivní, pouze rozdával letáky. K osobnímu stavu sdělil, že je rozvedený a má dvě nezletilé děti žijící na Ukrajině. Zdravotní stav popsal jako v pořádku bez zvláštních potřeb. Jeho poslední místo bydliště ve vlasti bylo v Zakarpatské oblasti v okrese Chust ve vesnici Rokosovo. Ukrajinu opustil někdy v roce 2010-2011, už si není přesně jist. K důvodům své nynější žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má strach kvůli manželce, protože ho obtěžuje a chce ho nechat zatknout kvůli baráku. Dodal, že mu jednou řekla, že když přijede na Ukrajinu, tak mu s jejím kamarádem něco udělají a nechají ho zatknout, tak odjel a nechal jí barák, teď se nemá kam vrátit a nemá nic. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyl proveden, neboť šlo o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný neshledal nezbytným jeho provedení. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z výpovědí učiněných v průběhu současného i předchozího azylového řízení vedeného pod sp. zn. OAM-38/ZA-ZA11-2017 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Dne 17.1.2017 podal žalobce v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto v jeho neprospěch. Žalovaný posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil za důvod podání žádosti skutečnost, že v ČR pobývá již dlouho, na Ukrajině ztratil veškeré kontakty, měl problémy s manželkou a nemá se tam kam vrátit, a dále snahu o legalizaci pobytu v ČR a obavu z povolání do armády, neboť nechce jít do války. Po posouzení důvodů uvedených žalobcem pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalovaný konstatoval, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty vrátit se na Ukrajinu, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o

udělení mezinárodní ochrany. Změna v jeho tvrzení spočívající v tom, že mu měla jeho manželka vyhrožovat uvězněním, pokud by se vrátil, a to kvůli domu, nemohla být považována za novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Jak totiž vyplývá z výpovědi žalobce, jde o potíže, které musely být žalobci známi již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jako takové, je měl uvést již tehdy. K uvedené problematice odkázal žalovaný na rozhodnutí NSS ze dne 17.2.2011 č.j. 9 Azs 36/2010. Žalovaný na základě zjištěných informací o zemi původu žadatele také uzavřel, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust.

§ 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Ostatně sám žalobce ani ve své opakované žádosti nic takového netvrdil. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k žalobcem uváděným důvodům, neboť neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti, a taková skutečnost nebo zjištění se ani neobjevily. Žalovaný tak po výše popsaném posouzení přípustnosti opakované žádosti ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu ji posoudil jako nepřipustnou.

3. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 25.3.2019** popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Na správnosti vydaného rozhodnutí žalovaný trval, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však dospěl k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je v případě žalobce již druhou v pořadí. Žalovaný při hodnocení případu žalobce vycházel především z vlastních sdělení žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany, zejména pak z žádosti o její udělení, kde uvedl důvody své v pořadí druhé žádosti. Ze sdělení žalobce bylo zjištěno, že neuvedl žádnou novou skutečnost, která bez jeho vlastního zavinění nemohla být zkoumána v rámci předchozího řízení. Za důvod své **první** žádosti žalobce uvedl, že v ČR žije již dlouho, na Ukrajině ztratil veškeré kontakty, uvedl problémy s manželkou, snahu o legalizaci pobytu v ČR a obavu z povolání do armády. Tyto důvody se i pro druhou žádost nezměnily. I v tomto směru žadatele o udělení mezinárodní ochrany stíhá břemeno tvrzení, kdy má povinnost správnímu orgánu sdělit za účelem posouzení veškeré skutečnosti, pro které o mezinárodní ochranu požádal. Problémy s manželkou jsou jistě nanejvýš nepříjemná záležitost, na druhou stranu je však nelze vnímat jako novou skutečnost, neboť se o nich zmínil již ve své první žádosti a nelze je chápat ani jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neboť z výpovědi žalobce se problémy týkají údajných výhrůžek zatčením v souvislosti s domem. K námitce, že vycházel z nesprávných a nepřesných podkladů, žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí, pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu a obavami žalobce z povolání do armády se dostatečně zabýval v předchozím řízení. Pokud jde o námitku, že nedostatečně posoudil nové skutečnosti, žalovaný odkázal na stranu 3 napadeného rozhodnutí, kde se tímto podrobně zabýval. Pro podporu svých tvrzení odkázal žalovaný na ustálenou judikaturu správních soudů a setrval na tom, že žalobce ve své aktuální žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu §

11a zákona o azylu a kterými by se měl žalovaný znovu meritorně zabývat. Pokud tedy jde o samotnou právní kvalifikaci případu žalobce, i zde má žalovaný za to, že nevybočil z mezí zákonného ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když tuto druhou žádost posoudil jako nepřipustnou se závěrem, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které žalobce bez vlastního zavinění nemohl sdělit v průběhu předchozího řízení, a které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení, neboť „*institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.*“ (z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5.8.2014 č.j. 1 Az 22/2014 - 33). Vzhledem k uvedenému se žalovaný nedomníval, že by při svém postupu porušil žalobcem uvedená ustanovení zákona o azylu či správního řádu a nedomníval se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako neodůvodněné, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

4. **Ze zasláního správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 8.1.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 25.3.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 8.1.2019 žalobci předáno dne 9.1.2019.
5. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní** (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (**§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.**).
6. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce se v poskytnuté lhůtě nevyjádřil a tím byl jeho souhlas s takovým postupem presumován, žalovaný s uvedeným postupem souhlasil a soud neshledal pro nařízení jednání důvod.
7. Podle **§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*“
8. Dle **§ 10a odst. 2 zákona o azylu** „*Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*“
9. Podle **§ 11a odst. 1 zákona o azylu** „*Platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být*

vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

10. Dle **§ 25 písm. i) zákona o azylu** „Je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.“
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.1.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
12. Žaloba byla vystavěna na okruhu žalobních námitek týkajících se toho, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s obsahem nových důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany a skutečností, zda bylo možné požadovat po žalobci, aby tyto důvody uvedl dříve. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, jak je zřejmé z dále uvedeného.
13. Na úvod své argumentace považuje soud za vhodné poukázat na rozsudek NSS ze dne 11.6.2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65, jenž utvrzuje v názoru správního postupu správního orgánu, když uvádí: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. A dále rozsudek NSS ze dne 30.6.2009 č.j. 4 Azs 23/2009-64 „Podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, je povinen v ní uvést nové skutečnosti či zjištění. Nevyhoví-li, posoudí správní orgán žádost dle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jako nepřípustnou.“*
14. V návaznosti na výše uvedené rozsudky NSS, odkazuje soud na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6.3.2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96, který dále specifikoval aspekty, jimiž se musí rozhodující správní orgán ve svém posuzování opakované žádosti o mezinárodní ochranu řídit, takto: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
15. Soud na úvod své argumentace uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí správně zkonstatoval podstatné skutečnosti z předešlého azylového řízení a porovnal je s právě probíhajícím azylovým řízením. Výsledkem tohoto srovnání bylo již dříve uvedené a to, že tvrzené důvody uvedené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou totožné s těmi z předešlé žádosti a rovněž, že na základě zjištěných informací z předešlého a současného řízení o bezpečnostní situaci na Ukrajině z hlediska azylově relevantních důvodů, jež by opravňovaly aplikaci ust. § 12 a § 14a azylového zákona [ust. § 11a odst. 1 písm. b) téhož

zákonu], nebyla zjištěna žádná změna, která by opodstatňovala udělení mezinárodní ochrany dle výše uvedených ust. zákona o azylu (tj. stav na Ukrajině je pro žalobce v případě návratu bezpečný). A dále žalovaný správně vytkl žalobci, že neuvedl žádné nové skutečnosti, které nemohl uvést již v řízení o první žádosti [ust. § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Aplikace těchto ust. je nezbytnou podmínkou pro opětovné věcné posouzení žádosti. V opačném případě, tj. kdy se žalobci nepovede prokázat skutečnosti, pro něž by bylo možné udělit azyl dle ust. § 12 zákona o azylu nebo doplňkovou ochranu dle ust. § 14a téhož zákona a nebylo-li, je možné uvést již dříve, je následně postupováno dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v návaznosti na § 25 písm. a) téhož zákona, jak tomu učinil žalovaný v této projednávané věci. S těmito závěry žalovaného se soud ztotožnil.

16. Přesto soud považuje za vhodné uvedené závěry žalovaného dále rozvést a upřesnit. Nejprve soud v návaznosti na výše uvedenou judikaturu a závěry žalovaného konstatuje, že žalobce v nově podané žádosti o mezinárodní ochranu skutečně opětovně uvedl důvody totožné s těmi, které uvedl již v řízení o předešlé (prvé) žádosti o udělení mezinárodní ochrany i když s nepodstatnými nuancemi pro následně učiněné závěry. Tedy v současné žádosti uvedl strach z manželky, která jak tvrdí žalobce, ho obtěžuje a chce ho nechat zatknout kvůli baráku. Manželka mu prý sdělila, že pokud se vrátí na Ukrajinu, tak mu s jejím kamarádem něco udělají a nechají ho zatknout. V důsledku toho žalobce odjel a zanechal manželce barák, nyní se nemá kam vrátit a nic nemá. Rovněž poukázal na jeho „politickou“ činnost, které ale ani sám nepřikládal žádnou váhu. Dále uvedl, že tady je práce a tam ne. Tato tvrzení se od předešlé (první) žádosti liší pouze ve věci týkající se nástupu vojenské služby, kdy nyní již žalobce k oné povinnosti nic neuvádí. Další tvrzení žalobce jsou pouze jinak formulované, ale přesto tytéž důvody jako v současné žádosti, tj. strach z manželky (ta ho vyhodila z domu), nemá sem kam na Ukrajině vrátit, neboť tam nic nemá. K těmto důvodům se žalovaný vyjádřil již v předcházejícím řízení. Žalobci vzhledem k tvrzenému, kdy opustil domovský stát (2010-2011) a již se tam nevrátil, museli být již v době podání první žádosti všechny tyto důvody odchodu známy, neboť byly počátečním důvodem jeho obav a strachu. V případě strachu z manželky, kdy ta žalobci údajně vyhrožuje vězením a dále nespecifikovanou újmou, lze z časového hlediska, jak jej žalobce uvedl již v řízení o první žádosti vyvodit, že musela být tato skutečnost žalobci rovněž známa již v době řízení o první žádosti a v takovém případě nelze k později tvrzenému důvodu přihlížet, jak uvádí ust. § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Ostatně žalobce ani netvrdil, že by se mělo ve správním řízení jednat o novou skutečnost, pouze rozvedl stav, který jej provází již delší dobu. Rovněž sama existence hrozby vězení nebo strach z blíže nespecifikované újmy od soukromé osoby, není azylovým důvodem, neboť v souvislosti s bezpečností situací v zemi původu a ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu, nelze danou situaci podřadit pod ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, tudíž není splněna ani jedna z podmínek obsažených v ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, která podmiňuje svým naplněním přistoupení k opakovanému věcnému vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zvláště se pak jedná o fakt, že žalobce ani nepředložil žádný důkaz o tom, že by mu v zemi původu hrozilo vězení, což by samo osobě rovněž nepostačovalo pro udělení mezinárodní ochrany, neboť by musel žalobce dále prokázat okolnosti za nichž bylo takové rozhodnutí učiněno a další informace relevantní pro zhodnocení takové hrozby v rámci azylového řízení a jelikož žalobce nedoložil žádný důkaz o tom, že by se mělo jednat o nově tvrzenou skutečnost nebo jiné informace výše uvedeného druhu, nelze tak ve světle správního řízení předešlého ani současného k onomu tvrzení bezvýhradně přihlížet,

ba naopak, žalobce je povinen prokázat, že se jedná o novou skutečnost s požadovanými náležitostmi, to však žalobce v dané věci neudělal a zůstal po dobu správního řízení pasivní (pozn. soudu – ani v právě projednávané věci žalobce nepředložil k prokázání pravosti svých tvrzení ničeho). Jako další azylový důvod uvedl žalobce snahu o legalizaci pobytu na území ČR, neboť na Ukrajině se nemá kam vrátit a nic tam nemá. V tomto případě k žádné změně nedošlo a jedná se téměř o identický důvod, který byl již uplatněn v předešlém řízení o žádosti. Uvedený důvod, však opět nelze podřadit pod žádné z ust. § 12 a § 14a zákona o azylu a současně se jedná o totožný důvod žádosti, který směřoval za legalizací pobytu žalobce na území ČR již v řízení o první žádosti. K uvedenému se žalovaný již vyjádřil v předcházejícím řízení o první žádosti žalobce a i v nynějším řízení, kdy neshledal uvedené důvody jako azylově relevantní, s čímž se soud ztotožnil. V celkovém náhledu na věc přesto, že tedy nějaké nepatrné změny ve vztahu s manželkou (údajně) nastaly, nebylo-by je možné vykládat jako natolik zásadní změnu, aby mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o mezinárodní ochranu. Z hlediska výše uvedeného tak žalobce skutečně nenaplnil podmínky obsažené v ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu.

17. Žalovaný přesto i nadále postupoval v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**) a zajistil si pro řízení o žádosti další podklady pro utvoření objektivního náhledu tak, aby nedošlo ke zkrácení práv žalobce z příčin vycházejících z nedostatečně zjištěného stavu věci vzbuzujících pochybnosti. Jednalo se jmenovitě o výpovědi žalobce učiněné v průběhu současného i předchozího azylového řízení vedeného pod sp. zn. OAM-38/ZA-ZA11-2017 a dále informace, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR - Ukrajina: Situace v zemi - politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. 9. 2018, z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR - Ukrajina ze dne 16. 5. 2018, č. j. 110372/2018-LPTP, ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 20. 4. 2018, z výroční zprávy Amnesty International - Ukrajina ze dne 22. 2. 2018 a v neposlední řadě z výroční zprávy organizace Human Rights Watch - Ukrajina ze dne 18. 1. 2018. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu. Žalobce, ačkoliv byl k tomu vyzván, nedoložil žádné jiné podklady, které by opodstatňovaly nebo dokazovaly „nově“ tvrzené skutečnosti o hrozící újmě ze strany manželky nebo státních složek, kdyby se na území Ukrajiny navrátil. Nutno také poukázat na skutečnost, že v době podání mezi první žádostí a tou aktuální, uplynuly přibližně necelé dva roky, což poskytovalo žalobci dostatek času svou situaci řešit, nebo si za tímto účelem (myšleno opakovaná žádost) obstarat podklady. Žalovaný tak správně v souladu se zjištěnými informacemi neshledal situaci v zemi původu žalobce na tolik vážnou, aby měla za to založit důvody pro opodstatněnost nově podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy například z důvodu nemožnosti dožadovat se ochrany ze strany státu před protiprávním jednáním ze strany manželky.
18. Soud ještě dodává, že v případě opakované žádosti leží na žalobci větší měrou břemeno tvrzení a rovněž břemeno důkazní, než je tomu v případě prvně podané žádosti, neboť v opakované žádosti je žalobce povinen označit, v čem konkrétně shledává onu novou skutečnost nebo nově nastalé okolnosti, jež mu nebyly známy v době řízení o prvé žádosti a jimiž se bude muset správní orgán zabývat. Vzhledem k tomu, že žalobce ničeho nového neuvedl a pouze „poupravil“ důvody uvedené v první žádosti a současně v žalobě pouze obecně namítal, jeho špatný vztah s manželkou, kdy tato tvrzení ničím nepodložil a

žalobní námitka tak pouze obecně namítá nesprávný postup žalovaného, který nepřihlédl k „nově“ tvrzeným skutečnostem a nesprávně se vypořádal s tím, jestli nebylo možné uvést tato tvrzení dříve. K uvedeným tvrzením žalobce jak již bylo řečeno, ničeho nepředložil pro vyvrácení pochybností a potvrzení tvrzené hrozící újmy nebo potvrzení, že se jedná o nové skutečnosti jemu v době řízení o první žádosti neznámé, nezbyvalo správnímu orgánu než řízení zastavit dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož opakovaná žádost byla v daném případě správně shledána nepřípustnou dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
21. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 11.2.2019, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Jmenovaný je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s), která z částky 6.800,-Kč činí 1.428,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,-Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet vedený u Raiffeisenbank a.s. pod č. 9504399001/5500 pod VS: 2619 (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 27. září 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně